

[Ministeren for kulturelle anliggender]

når denne sag har trukket så længe ud, som den har, er det, fordi vi har forsøgt at få det belyst bedst muligt og få hørt så mange som muligt og få taget personlige og faglige hensyn, for jeg er helt enig med socialdemokratiets ordfører i, at det er meget væsentligt.

De indvendinger, der er kommet mange steder fra, har jeg selvfølgelig også modtaget, og jeg vil sige om dem, at en hel del af dem beror altså på misforståelser. En hel del af dem går bl.a. på, at nu skal oplysningskontorets aktiviteter ophøre helt, og det er ulykkeligt. Hvis det var sådan, ville jeg også synes, det var ulykkeligt, men det er ikke sådan. Det er således, at oplysningskontorets altovervejende aktivitet søges overført til statsbiblioteket i Århus, som i forvejen løser en hel del af disse opgaver. Derfor er det altså lidt for tidligt at angribe os for, at nu forsvinder det hele, for det er faktisk ikke tilfældet.

Indvandrerbiblioteket er absolut en meget aktuell sag at rejse, og jeg vil gerne sige, at dér tror jeg virkelig vi er uenige. For det første vil jeg gerne understrege, at det er folkebibliotekernes opgave at betjene indvandrergrupperne rundt omkring i de kommuner, hvor de nu bor. Det store problem i denne sag er altså, at de bor så spredt, som de gør, for hvad hjælper det, hvis man laver et stort, fint udlånsbibliotek i København, når folk bor i Hillerød, i Ølstykke, i Gladsaxe, i Ishøj og alle mulige steder? København kunne måske være det mest rimelige sted at placere det, for dér var trafikforbindelserne – i hvert fald i perioder – sådan, at man kunne komme til og fra, men København har altså ikke ønsket at bidrage økonomisk eller på anden måde været særlig behjælpelig, så også det blev bremset.

Det, vi forestiller os man så kunne gøre, var, at der på depotbiblioteket blev lavet denne overbygning, hvorfra bibliotekerne naturligvis kan rekvirere det materiale. Jeg føler det også som en forpligtelse for de folkebiblioteker, der ligger i de store indvandrerkommuner, at have en rimelig bogsamling. Jeg tror ikke, jeg har overmåde meget lyst til at give retningslinjer for det, men vi vil da gerne kigge på det og undersøge, hvordan det egentlig ser ud. Det vil jeg gerne give tilsagn om, inden jeg forpligter mig til at gøre noget ved det i givet fald.

I øvrigt vil jeg lige i parentes nævne, at bevillingerne til indvandrersamlinger og -bøger er blevet fordoblet i løbet af de sidste år ud fra den prioritering, at vi skal gøre noget for vores gæstarbejdere eller indvandrere, eller hvad vi nu kalder dem.

Jeg vil meget gerne med kulturudvalget drøfte baggrunden for, at jeg mener, at overbygningsløsningen er den rigtige, og at vi ikke skal have et stort udlånsbibliotek, som for mange vil være en meget ubekvem og dårlig løsning.

Flere ordførere har været så venlige at bemærke min bemærkning om, at det ville være nødvendigt med yderligere bevillinger i de kommende år. Det er naturligvis en bemærkning, som jeg med glæde har skrevet, dels fordi jeg synes, den er rigtig, dels fordi det da også for en borgerlig regering uanset de økonomiske vilkår er vigtigt at understrege, at vi har brug for kulturelle tilbud, og at det ikke bare skal være det billige skidt, som ikke må koste noget, som hr. Bernhard Baunsgaard var inde på. Kultur koster noget, kvaliteten koster noget, og vil vi noget på dette område, kan det naturligvis ske med omprioriteringer, men som folketingets flertal har vist, er der et flertal i denne sal for i 1985 f.eks. at øge kulturministeriets totalramme på i alt 19,5 mill. kr. ud fra de forlig, der er indgået, og vi mener også, at man i de kommende år må søge en forhøjelse.

Hr. Bernhard Baunsgaard rejste en noget interessant – synes jeg nok – diskussion om byrdefordelingen. Den vil jeg meget gerne have vi tog op på et tidspunkt. Jeg har med omhu undgået at skrive noget om det, fordi man i disse tider meget hurtigt får et gevaldigt ramaskrig rundt omkring, hvis man bare nævner ordene ændret byrdefordeling. Men jeg mener, vi har behov for på et tidspunkt at drøfte her: hvem skal egentlig hjælpe til med hvad? Det er helt åbenbart, at kommunerne i de allermindste aktiviteter kan hjælpe. Det er også helt åbenbart, at staten har nogle opgaver, som ingen hjælper os med – det gælder kommuner og andre. Vi har Nationalmuseet, Det kgl. Teater og statens museum for kunst. Det er vores opgave. Og så har vi et hav af opgaver, som vi mere eller mindre tilfældigt deler mellem os. Jeg synes, det kunne være meget fornuftigt at få den diskussion. Men jeg vil ærligt indrømme, at den efter min mening er håbløs at rejse i øjeblik-